

ת"פ 46717/09/17 - מדינת ישראל נגד שרון קבלנויות ומשאבי אנוש בע"מ, גבריאל סודרי

בית הדין האזורי לעבודה חיפה
ת"פ 46717-09-17 מדינת ישראל נ' שרון קבלנויות
ומשאבי אנוש בע"מ ואח'

בפני כבוד השופטת דניה דרורי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שרון קבלנויות ומשאבי אנוש בע"מ
2. גבריאל סודרי

הנאשמים

גזר דין

פתח דבר

1. ביום 5.12.19 הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן, עבירות על פי חוק העסקת עובדים ע"י קבלן כוח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן - **החוק** או **חוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם**).

הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של איסור עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 2(א) ו 20(ב) לחוק. הנאשם 2 הורשע בעבירה של הפרת חובת הפיקוח, עבירה לפי סעיף 2(א) ו 20(ב), וסעיף 21 לחוק.

2. הנאשמת 1, עוסקת במתן שירותים ושירותי כוח אדם, לרבות לשם ביצוע עבודות ניקיון ותחזוקה למפעלים תעשייתיים בעיר חיפה (להלן - **הנאשמת**).

הנאשם 2 שימש במועדים הרלוונטיים לכתב האישום כמנהל פעיל בנאשמת (להלן - **הנאשם**).

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, לא היה בידי הנאשמת רישיון לעסוק כקבלן כוח אדם, כנדרש בחוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם.

בביקורות שנערכו על ידי משרד העבודה (להלן - **הביקורות**), נמצא כי במהלך החודשים מרץ 2016 ועד דצמבר 2016, פעלה הנאשמת כקבלן כוח אדם בכך שהעניקה שירותי כוח אדם של עובדיה לקבוצת בז"ן - בתי זיקוק לנפט בע"מ, וזאת בהתאם להסכם למתן שירותי כוח אדם שנחתם בין הצדדים.

במעשים המתוארים לעיל, עסקה הנאשמת כקבלן כוח אדם, כהגדרתו בסעיף 1 לחוק וזאת בלא שהיה בידה רישיון בהתאם וכמתחייב מהוראות החוק. כמו כן, במעשים הנ"ל הפר הנאשם את חובתו על פי החוק לפקח ולעשות ככל שניתן למניעת ביצוע העבירה על ידי הנאשמת.

הנאשמים עברו כל אחד עבירה אחת על הוראות העסקת עובדים על ידי קבלן כוח האדם.

בקשת הנאשם לביטול ההרשעה

3. בתום ישיבת ההוכחות מיום 5.12.19 הגיעו הצדדים להסכמה שהנאשמים יחזרו בהם מהכפירה, יורשעו על פי הודאתם בכתב האישום המתוקן. הנאשמים ציינו שתוגש מטעמן בקשה לביטול הרשעה בהתאם לסעיף 192א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - **ח"פ**).

4. הנאשם הגיש ביום 19.12.19 בקשה למתן גזר דין ללא הרשעה על פי סעיף 192א לחסד"פ. בבקשתו פרט הנאשם את נסיבותיו האישיות וביקש מבית הדין להתחשב בגילו המבוגר, בן 69, והיותו חולה במחלות בעיניו ובאוזניו ובכך שהוא נוטל תרופות קבועות לשיכוך כאבים. הנאשם טען כי הוא אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, פעל בהתאם לחוק כל שנות חייו בעבודתו כקבלן מזה למעלה מארבעה עשורים מבלי שנפל דופי בהתנהלותו.

לטענתו, במשך עשרות שנים לא דרשו ממנו מזמיני השירות להציג רישיון קבלן כוח אדם. עוד נטען שמהראיות עלה שהעבודות שיוחסו לו בכתב האישום ואשר אותן ביצעה הנאשמת כקבלן כוח אדם הן עבודות מינוריות ושוליות, בהשוואה לעיקר העבודות שביצעה הנאשמת ושלגביהן כלל לא נדרש רישיון לקבלן כוח אדם.

5. במסגרת הטיעונים לעונש חזרו הנאשמים על הבקשה לביטול הרשעת הנאשם. נטען שהנאשם פעל בתום לב, העבירה שבוצעה נעשתה בשל טעות בדעת או טעות בעובדה, וכן שהרשעת הנאשם יכולה לפגוע קשות בבריאותו, בפרנסתו ובשמו הטוב של הנאשם. לבסוף נטען שמאז ביצוע העבירה ועד היום חלפו 4 שנים, הנאשם הבין את המצב המשפטי ומתחייב שלא לשוב על ביצוע העבירה.

6. מנגד, טענה המאשימה שאין מדובר בבקשה כנה המצדיקה את ביטול ההרשעה, אלא בניסיון להקטין את הנזק לאחר שקו ההגנה של הנאשמים קרס בתום דיון ההוכחות שהתקיים בהליך זה. בנסיבות אלה נטען שאין הצדקה לקבלת בקשת הנאשם לביטול ההרשעה.

לגופה של הבקשה טענה המאשימה, כי אין מדובר במקרה המצדיק לפי הפסיקה ביטול הרשעה. מדובר בקבלן כוח אדם שפעל ללא רישיון כדון, כשארין מדובר בכשל נקודתי אלא בתקופה רציפה ולכל הפחות בתקופת הביקורת בין חודש 3/16 לחודש 12/16. הנאשם הפר שוב ושוב את חובת הפיקוח, בהיותו המנכ"ל והבעלים של הנאשמת בתקופה הרלוונטית, ואין מקום בנסיבות העניין ולאור הודאת הנאשמים בביצוע העבירה, הודאה שניתנה בסוף ההליך, לביטול הרשעת הנאשם. יהיה בביטול ההרשעה כדי לפגוע בעיקרון ההרתעה כלפי קבלני כוח אדם אחרים, הפועלים ללא רישיון כדון.

אין גם בנסיבות האישיות של הנאשם כדי להוביל לתוצאה של ביטול הרשעה. הנאשם עלול להמשיך לנהל ולפקח על הנאשמת בפעילות העסקית גם לאחר ניהול ההליך חרף נסיבות הרפואיות, והרשעה בנסיבות העניין תגדיל את סיכוי ההרתעה מהישנות העבירה.

7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, לא מצאתי כי בנסיבות העניין קיימת הצדקה לקבלת בקשת הנאשם לביטול הרשעה, ודין בקשתו בעניין זה - להידחות.

הבסיס הנורמטיבי לביטול הרשעה קבוע בסעיף 192א לחסד"פ הקובע את סמכותו של בית המשפט לבטל הרשעה בזאת הלשון:

"192א. הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

הכלל הוא שמי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 683, 682 (1996); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נ(3) 685, 689 (2000).

ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה של נאשם אשר נקבע כי ביצע עבירה, יהווה את החריג לכלל הנ"ל, חריג שיופעל על ידי בתי המשפט במשורה ובמקרים חריגים בלבד, בהם מתקיימות נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת (ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85); ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ ואח' (8.11.14); ע"פ (ארצי) 33112-09-15 מדינת ישראל - מרסי זלקינד (5.7.17)).

נסיבות יוצאות דופן כאמור עשויות להיות נסיבות בהן "אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה", היינו נסיבות בהן "עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין (4.9.07)).

בפסיקה נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן יהיה לשקול ביטול או הימנעות מהרשעה:

"..האחד, כי ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; השני, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (עניין כתב). נדרש לפיכך איזון עדין, בין האינטרסים הציבוריים הרלוונטיים וביניהם הצורך בהרתעת הרבים, הוקעה חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי לנאשם הספציפי כתוצאה מעצם ההרשעה" (ע"פ (ארצי) 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל נ' משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה (31.01.12)).

8. בענייננו, לא עלה בידי הנאשם להראות במידה הנדרשת שהרשעתו עלולה לגרום לו נזק בלתי מידתי. הנאשם לא הציג לפנינו כל ראיה שיש בה להעיד על כך כי הותרת הרשעתו על כנה עלולה לפגוע בו

פגיעה קשה. נהאשם טען לפגיעה כלכלית בנאשמת, אך לגביה לא התבקש ביטול ההרשעה. לא הובאו סימוכין לפגיעה כלכלית אפשרית בנאשם, ואף נטען שהנאשם עומד בפני פרישה מעבודתו. נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהוצגו בהליך - גילו המבוגר, העדר הרשעות קדומות ומצבו הבריאותי - אינן מצדיקות ביטול ההרשעה בנסיבות העניין, אם כי ניתן להתחשב בהן כנסיבות מקלות בשלב גזירת העונש.

על יסוד האמור, נדחית בקשת הנאשם לביטול הרשעתו.

מכאן נפנה לטיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש

9. המאשימה הפנתה להוראות סעיף 20ב' לחוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם הקובע כי מי שפעל כקבלן כוח אדם ללא רישיון, דינו מאסר 6 חודשים או לחילופין בית המשפט יכול להמיר את המאסר בקנס כספי בסך של 14,400 ₪. ביחס לנושא משרה קובע סעיף 21 לחוק כי ניתן להטיל קנס בסך 29,200 ₪.

בטיעוניה עמדה המאשימה על תיקון 113 לחוק העונשין, העוסק בהבניית שיקול הדעת בענישה ועל עיקרון ההלימה, כך שייגזר על הנאשמים עונש ההולם את נסיבות העבירה שבוצעה. המאשימה ציינה שבנסיבות המקרה כאן מדובר בהעסקת עובד אחד ועל כן אין צורך להידרש לסוגיית ריבוי עבירות או ריבוי אירועים.

לטענת המאשימה, חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם נועד להגן ולשמור על הזכויות הקוגנטיות עובדי חברות כוח אדם, ולשם כך דרש המחוקק שהמעסיק יחזיק ברישיון כקבלן כוח אדם, כשלצורך קבלת רישיון עליו לעמוד בתנאים מסוימים להבטחת זכויות העובדים, ובכללם ניסיון מוכח בתחום כוח האדם, ערבות בנקאית, העדר רישומים ועוד.

10. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת העונש ההולם, טענה המאשימה לעניין תכנון מוקדם שקדם לביצוע העבירה שעולה מהדברים שמסר הנאשם בחקירתו באזהרה מיום 7.3.17 - הנאשמת שבניהולו סיפקה כוח אדם לבז"ן במשך שנים, וסוג העבודות השתנו בהתאם לדרישותיה. לגישתו, הסיבה בעטייה לא פנה להוצאת רישיון נעוצה בכך שסבר שהוא מוגדר כקבלן עבודות קבלניות ולא קבלן כוח אדם.

11. אשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, נטען שהנאשם הוא אחד מהדירקטורים הרשומים בנאשמת ושימש בה כמנהל פעיל ועל כן הוא היה מודע לעצם מתן השירותים, טיבם והיקפם. אשר לבחינת הנזק שנגרם או שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, המאשימה הודתה שלא הוכח כי נגרם נזק למי מהעובדים עקב הפרת החוק.

לעניין יחסם של הנאשמים כלפי נפגעי העבירה, במקרה כאן לא הוכח שהייתה מגבלה כלשהי שהביאה את הנאשמים לביצוע העבירות ונדמה כי אלה בוצעו "בעיניים פקוחות".

בנוגע למדיניות הענישה הנהוגה- ציינה המאשימה כי בהתאם לפסיקת בתי הדין לעבודה מתחם הענישה נע בין 30% ל 60% מהקנס המקסימלי לכל יחידת עבירה.

12. אשר למבחן הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - המאשימה טענה שקיימות נסיבות אשר עשויות להקל בעונשו של הנאשם, הקשורות בעיקר בגילו המבוגר, מצבו הבריאותי והיותו אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי קודם. מאידך גיסא, הנאשמים לא נטלו אחריות על מעשיהם ולא הודו בהזדמנות הראשונה, אלא לאחר דיון ההוכחות.

אשר להשפעת הטלת הקנסות על נאשמים, ציינה המאשימה כי מדובר בכתב אישום האוחז אישום אחד ויחידת עבירה אחת, והקנסות הקבועות לצידן אינם גבוהים ועל כן לא יהיה בהטלת הקנסות השפעה מהותית על הנאשמים.

13. המאשימה ביקשה להטיל על הנאשמת קנס בשיעור 50% מגובה הקנס המקסימאלי, דהיינו קנס שלא יפחת מסך 7,200 ₪. ועל הנאשם ביקשה להטיל קנס בשיעור של 50% מהקנס המקסימאלי, קרי קנס שלא יפחת מסך 14,600 ₪. כן ביקשה המאשימה לחייב הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה למשך 3 שנים, שאם לא כן יישאו במלוא הקנס הקבוע בחוק.

טענות הנאשמים לעונש

14. הנאשמים טענו שהוראות החוק להעסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם ודרישת הרישיון נועדו להבטיח את זכויותיהם של העובדים. במקרה כאן שיעור העסקת עובדי כוח אדם הוא מזערי לעומת כלל עיסוקיה של הנאשמת. הנאשם הסביר שלא היה מודע לצורך ברישיון קבלן כוח אדם, וכי במקביל לא נגרם כל נזק לעובדים שהועסקו בנאשמת שכן כלל העובדים קיבלו את הזכויות המגיעות להם על פי דין.

15. הנאשמים טענו כי מאז שהחלה החקירה בנוגע להליך זה, חלה התדרדרות במצבה הכלכלי של הנאשמת, ומזמינת העבודה בז"ן חדלה כמעט לחלוטין מלהתקשר עם הנאשמת, למרות שבעבר כלל לא דרשה מהנאשמת להציג רישיון לפי החוק.

16. הנאשמים ביקשו לחרוג לקולא ממתחם הענישה משלא נגרם מביצוע העבירה ולאור עברם הנקי של הנאשמים. בהקשר זה הפנו הנאשמים לאמור בת"פ (אזורי ב"ש) 74389-01-19 **מדינת ישראל - ה.ל.ל. ע.ס בנייה פיתוח ויזמות בע"מ** (2.2.20) ולת"פ (אזורי ב"ש) 44964-09-18 **מדינת ישראל - עאמר טורי** (10.2.20).

17. לבסוף, נטען שלאור גילו ומצבו הבריאותי של הנאשם הוא מתכוון לפרוש מעבודה, ולחיות את שארית חייו בכבוד וללא הרשעה פלילית שתלווה אותו בשנות חייו האחרונות. לפיכך נטען שאם תידחה הבקשה לביטול הרשעתו, יש לגזור עליו קנס מידתי וסביר.

הנאשם טען שמאז ניהול ההליך המשפטי נגדו מצבו הבריאותי והכספי התדרדר, והיקף עבודתו פחת. לא זו בלבד שלא ידע שעליו לפעול לקבלת רישיון קבלן כח אדם, הרי שלאור ניהול ההליך והפחתת היקף העבודה, הוא קיבל את עונשו, והוא עומד לסגור את הנאשמת ולפרוש.

דין והכרעה

18. כאמור לעיל, הנאשמת הורשעה בעבירה של איסור עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 2(א) ו 20(ב) לחוק. הנאשם הורשע בעבירה של הפרת חובת הפיקוח, עבירה לפי סעיף 2(א) ו 20(ב), וסעיף 21 לחוק.

סעיף 20(ב) לחוק קובע כי העובר עבירה של עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון דינו מאסר של ששה חודשים, לחילופין סעיף 61(א)(1) לחוק העונשין קובע כי ניתן להמיר מאסר של עד ששה חודשים בקנס שגובהו המקסימלי הוא 14,400 ₪.

סעיף 21 לחוק קובע כי נושא משרה אשר הפר את חובת הפיקוח, יחויב באחריות פלילית אישית ודינו - קנס כקובע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, היינו, קנס מקסימלי בסך 29,200 ₪.

בבוא בית הדין לגזור את עונשו עליו לפעול בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, כפי שסוכם בע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13):

"בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40 יג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40 יג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן)."

בענייננו אין מחלוקת כי כל אחד מהנאשמים הורשע בעבירה יחידה שמהווה אירוע אחד. כך כאמור הורשעה הנאשמת בעבירה אחת של עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון והנאשם בהפרת חובת הפיקוח בהיותו נושא משרה.

19. אשר לקביעת מתחם הענישה יש ליתן משקל לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, כמו גם למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ס' 40ג(א) לחוק העונשין).

כאמור, המאשימה ביקשה להעמיד את מתחם הענישה בין 30% ל 60% מהקנס המקסימלי לכל יחידת עבירה.

הערכים החברתיים המוגנים בהוראות חוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם הם שמירה והבטחה של זכויות העובדים באמצעות מנגנוני הבקשה והביקורת החקיקתית של חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם לרבות על ידי החובה לקבלת רישיון לקבלן כוח האדם. אחד התנאים לקבלת הרישיון **"הינו העמדת 'ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו"** (סעיף 3(א)(2)), תנאי שיש בו ללמד על הכרה בעובדה שעובדים המועסקים באמצעות קבלני כוח אדם הם קבוצה מוחלטת הנתונה לסיכונים מוגברים, מקום בו קבלן כוח האדם חדל לפעול. לעניין זה יפים הדברים שנקבעו בע"ע (ארצי) 1002/02 **קבוצת יו.אס.ג'י.די. בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד העבודה והרווחה** (10.11.2002), שם עמד בית הדין הארצי על תכלית חוק העסקת עובדים, וקבע:

"המחוקק מצא לנכון לדרוש מכל קבלן כוח אדם, כתנאי לקבלת רישיון לפעילותו, הפקדת ערובה העומדת בתנאי החוק והתקנות. התכלית מאחורי דרישה זו כבר נדונה בפסיקה והינה הבטחת מילוי מלוא מחויבויותיו של קבלן כוח האדם כלפי עובדיו, על מנת למנוע מצב בו קבלן כוח האדם מפסיק פעילותו ומותיר את עובדיו מול שוקת שבורה".

אשר למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לציין כי על פי כתב האישום מדובר בתקופה בת כ- 6 חודשים (מחודש מרץ 2016 ועד דצמבר 2016), בה פעלה הנאשמת כקבלן כוח אדם והעניקה שירותי כוח אדם של עובדיה לקבוצת בזן - בתי זיקוק לנפט בע"מ. עם תום ניהול דיון ההוכחות עלה כי חלקן של העבודות המיוחס לנאשמים בביצוע עבודות כקבלן כוח אדם הינו שולי ומינורי ביחס ליתר העבודות הקבלניות שביצעו הנאשמים ושאינן טעונות רישיון לפי החוק (פר: 32; ש: 26-30). כמו כן לא הוכח כי נגרם נזק למי מעובדי הנאשמת עקב הפרת החוק. מכאן שמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היא פחותה באופן יחסי.

20. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, מסקירת פסיקת בתי הדין לעבודה ביחס לעבירות בהן הורשעו הנאשמים - כנגד המעסיק עצמו בגין עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון והן כנגד נושאי משרה, בגין הפרת חובת הפיקוח - שם, נקבעו מתחמי ענישה בשיעור הנע בין **30% לבין 60%** מהקנס המרבי הקבוע בדין, ביחס לכל עבירה (בין השאר בת"פ (ב"ש) 74389-01-19 **מדינת ישראל נ' ה.ל.ל. - ע.ס בנייה פיתוח ויזמות בע"מ ואח' (2.2.20)**, שם נקבע כי מתחם הענישה נע בין 30% - 60% מהקנס המקסימאלי; ת"פ (נצ') 24976-02-19 **מדינת ישראל - משרד הרווחה, העבודה, והשירותים החברתיים - א.ע.מ.ח בע"מ (9.1.20)** שם נקבע כי מתחם הענישה נע בין 20% - 60% ת"פ (ת"א) 35528-12-16 **מדינת ישראל - "פרח ירוק" - לניהול כ"א הדרכות ושירותים בע"מ**, שם נקבע כי מתחם הענישה נע בין 30% ל- 60%).

לאור האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנהוגה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני סבורה כי יש לקבל את עמדת המאשימה בעניין זה ולהעמיד את מתחם הענישה, בין **30% - 60%** מגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, באופן שמתחם הענישה לגבי הנאשמת יהיה בין 4,320 ₪ לבין 8,640 ₪, ולגבי הנאשם, מתחם הענישה יהיה בין 8,760 ₪ לבין 17,520 ₪.

21. לאחר שקבענו את מתחם הענישה ההולם, יש לגזור את העונש בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות

בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין). בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין ניתן לחרוג ממתחם הענישה לקולא או לחומרא "בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה".

בענייננו יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, שכן מדובר בנאשם בן כ- 69, העומד לפרוש ממעגל העבודה על פי הצהרתו, כשהוא סובל מבעיות רפואיות בעיניו ובאוזניו והנוטל תרופות באופן קבוע, כעולה מהמסמכים הרפואיים שצורפו לבקשה מיום 19.12.19. כן יש לתת את הדעת לכך שהנאשם הוא אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי וכי מיום ביצוע העבירה ועד היום עברו כ- 4 שנים בהם לא נטען ולא הוכח שמי מהנאשמים פעל בניגוד להוראות החוק. מנגד, יש לזקוף לחובת הנאשמים את ניהול ההליך והימנעותם מהודאה בהזדמנות הראשונה.

22. על כן, לאחר שנתתי את דעתי לכל הנסיבות המפורטות לעיל, מצאתי כי יש להטיל על הנאשמים קנס כספי ברף הנמוך של מתחם הענישה כלהלן:

אני משיתה על הנאשמת 1 קנס כספי בסך 4,500 ₪.

קנס זה ישולם על ידי הנאשמת ב- 2 תשלומים שווים ורצופים, הראשון בהם לא יאוחר מיום 1.7.20.

כמו כן, תחתום הנאשמת באמצעות הנאשם על התחייבות, כאמור בסעיף 72 לחוק העונשין - להימנע במשך שלוש שנים מביצוע עבירה על סעיף 2(א) ו 20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם. גובה ההתחייבות יהיה 8,640 ש"ח. הנאשם יחתום על התחייבות זו בשם הנאשמת במזכירות בית הדין עד יום 1.7.20, שאם לא כן ניתן יהיה לעצור את הנאשם ולהביאו בפני שופט לשם מתן התחייבות זו בשם החברה.

על הנאשם אני משיתה קנס כספי בסך 8,760 ₪.

קנס זה ישולם ב 3 תשלומים שווים ורצופים, הראשון בהם לא יאוחר מיום 1.7.20.

כמו כן, יחתום הנאשם על התחייבות, כאמור בסעיף 72 לחוק העונשין - להימנע במשך שלוש שנים מביצוע עבירה לפי סעיף 2(א) ו 20(ב), וסעיף 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם. גובה ההתחייבות יהיה 17,520 ש"ח. הנאשם יחתום על התחייבות זו במזכירות בית הדין עד יום 1.7.20, שאם לא כן ניתן יהיה לעצור את הנאשם ולהביאו בפני שופט לשם מתן התחייבות זו בשם החברה.

23. זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 ימים ממועד שיומצא לצדדים גזר הדין.

24. בהתאם לבקשת הצדדים, המזכירות תמציא את גזר הדין לצדדים.

ניתן היום, א' ניסן תש"פ, 26 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.

